

Velkaa velan päälle

Uutisten kestoteemana on velka. Kreikka on melkein hukassa. Italia ja Espanja eivät tahdo saada uutta rahaa. USA:n hallinto meinaa lamaantua, kun velkakattoa ei haluta kasvattaa. Suomalaiset perheet velkaantuvat ennenkuulumattomaan tahtiin, ja luottohäiriöt lisääntyvät. Kiinan sanotaan porskuttavan ylijäämissään, mutta sielläkin muhii vaarallinen maan sisäinen velkakriisi.

Miten me selviämme. No, tässäpä pari kevyempää ratkaisua.

Medioissa on kiertänyt urbaani legenda amerikkalaisesta varakkaasta turistista, joka saapui Ateenaan. Hän etsiskeli sopivaa hotellia eikä tyytynyt mihin vaan luolaan. Kaupungista näytti löytyvän runsaasti valinnan varaa.

Hän astui erään mukavannäköisen hotellin aulaan ja kysyi virkailijalta, saisiko mennä vilkaisemaan vapaita huoneita ennen varaamista. Hotellivirkailija penseili alkuun. Lopulta hän ehdotti, että asiakas voisi kyllä pistäytyä kerroksissa, mutta pitäisi jättää vastaanottoon 100 euron pantti. Jenkki suostui.

Hotellimies äkkäsi tilaisuutensa. Hän oli jäänyt toistuvasti velkaa viereiseen parturiin. Vippi oli kasvanut jo sataan euroon. Hän juoksi parturiin ja antoi amerikkalaiselta saamansa satasen parturille. Parturin päivä oli pelastettu.

Parturi oli ostanut velaksi lähistön kemikalioliikkeestä tarvitsemiaan vaahtoja ja litkuja. Hän ei ollut aina pystynyt maksamaan ostoksiaan. Velka oli vähitellen noussut sataan euroon. Parturi kipaisi kemikalioon ja maksoi oitis velkansa. Kemikalion omistaja ilahtui ja halasi parturia.

No, kemikaliomies oli vähän hunsvotti, jolla ei mennyt vaimon kanssa oikein hyvin. Mies oli silloin tällöin käynyt nappaamassa kadun kulmasta ammattilaisen ja vuokrannut hotellista tunniksi huoneen. Kun ei rahaa ollut saatavilla, hän oli jäänyt hotellin kaverille velkaa. Kauppias sulki putiikkinsa ja pinkaisi hotelliin. Hengästyksissään hän antoi satasen setelin vastaanottoon ja kuiskasi, että tässä nyt näitä vanhoja velkoja.

Amerikkalainen turisti kolisteli hetimiten portaita alas aulaan. Hän tokaisi harmistuneena, että eivät ne huoneet oikein nyt sovi. Saanko panttini takaisin. Hän sai.

Vietin vanhan opiskelukaverini kanssa lyhyttä A-luokan lomaa Lapissa. Hiihtelimme päivittäin hiljaiseen hiihtoon, perinteistä tietenkin. Tavoitteena oli enemmänkin ajan kuluminen kuin kilometrien kertyminen. Onneksi ladun varrelta löytyi monenlaisia hupipaikkoja.

Iltaisin kipaisimme keskustaan murkinalle. Kun ottaa mietintäoluet, alkupalat, pääruoan ja viinin, laskuksi tulee noin satanen. Ensimmäisenä iltana maksoin laskun luottokortillani. Kaverini antoi minulle lompakostaan sileän viisikymppisen.

Ilmat sen kun lämpenivät, luisto lisääntyi ja pito parani. Seuraavana iltana kaverini maksoi illallislaskun. Annoin häneltä edellisenä iltana saamani sileän setelin takaisin. Sama toistui vielä pari kertaa. Lopulta totesimme tyytyväisinä, että on syöty herroiksi, eikä rahaa ollut kulunut nimeksikään.

Sen nyt vielä jotenkin ymmärtää, että demokraattisesti hallitut yhteisöt, lähinnä valtiot velkaantuvat. Valtaan kun ei pääse muuten kuin lupaamalla seuraavissa vaaleissa jotakin epätodellista. Mutta että tavalliset viisaat ihmiset menevät niin perusteellisesti halpaan.

pajen